

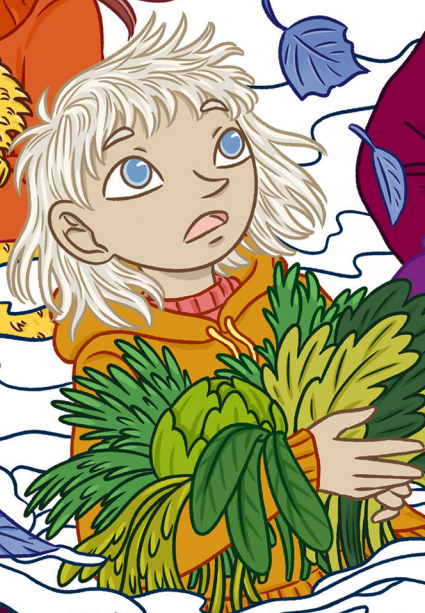
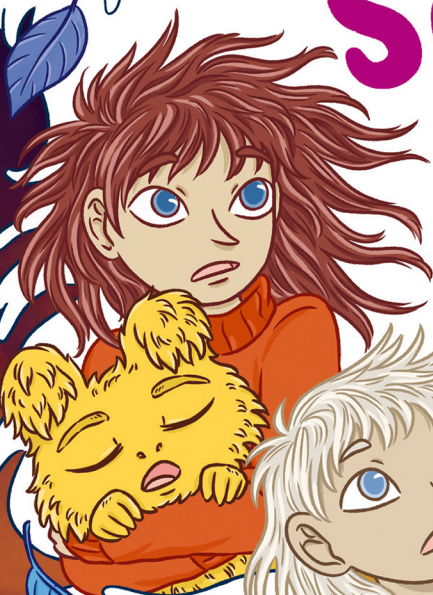
ILONA AHTI

MIILA WESTIN

STOP

Secret

YÖKÖTTÄVÄ
YÖKYÖPELI

TAMMI

Secret

YÖKÖTTÄVÄ

YÖKYÖPELI

ILONA AHTI

KUVITTANUT
MIILA WESTIN

Secret

YÖKÖTTÄVÄ
YÖKYÖPELI

TAMMI • HELSINKI

*Kaikille supermummoille,
-mummuille ja -mummeille.*

Ensimmäinen painos
Teksti © Ilona Ahti 2026
Kuvitus © Miila Westin 2026
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2026
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-8690-7
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@tammi.fi

1.

Vaahteranlehdet hehkuivat sinisinä ja turkooseina. Ne eivät olleet vihreitä tai oransseja tai edes rupsahtaneen ruskeita niin kuin syksyiset puut tavallisesti olivat. Aikuisten mukaan värinvaihtoon ei kuulunut koskaan sinisen sävyjä. Nyt edessämme oli kuitenkin puu, jonka oksa välkehti kuin Itämeri iloisena päivänä. Se ihmetytti huippusalaista Stop Secret -kerhoamme, vaikka olimmekin jo oppineet, ettei aikuisiin voinut aina luottaa tällaisissa asioissa. He eivät voineet mitään sille, etteivät kyenneet näkemään maailman taikuuksia niin kuin me. Poikkeus heidän tylsässä joukossaan oli seikkailijamummoni Mitsi, joka oli maailmanmatkoillaan tavannut mitä hurjimpia otuksia. Harmi vain, ettei hän ollut mukana tänä iltana.

Olimme juuri saapuneet syysretkelle lähimetsään kerrostaloalueemme reunamille ja pystyttäneet teltan, kun kummallinen väri oksassa oli vanginnut huomiomme. Oikeastaan pör-

röinen satuolentoystävämme Híkisukka Hirmunen oli nähnyt sen ensin vipeltäessään vaahteraan. Se nuuski nyt puun lehtiä yhtä kiinnostuneena kuin híkisukkia, joiden mukaan se oli alun perin saanut nimensä. Olimme jokin aika sitten onnistuneet selvittämään, mihin sukkien parit aina katosivat, mutta parasta seikkailussa oli ollut se, että Hirmusesta oli tullut tärkeä osa porukkaamme.

Tarkastelimme nyt sinertävää oksaa ihmeissämme, ja Maisan silmien hehkusta päätellen meillä oli ratkottavana uusi mysteeri.

– Sininen hetki, Roni-Toni hihkaisi ja vilkuili ympärilleen.

– Uffuf, ei vaan sininen lehti, Hirmunen korjasi ja tunki kuonsa aivan lehteen kiinni.

Virnistin sanailulle. Hirmunen osasi puhua meidän kanssamme mahataskussaan säilyttämänsä kaukosäätimen avulla, mutta väärinymmärrykset olivat hyvin tavallisia.

– Tunnistatko hajun? Maisa kysyi vakavana. Hän halusi aina keskittyä faktoihin ja varmistaa, että tutkinto eteni.

– Tunnistan! Hirmunen vastasi.

Hirmusella oli erityisen hyvä hajuaisti, vielä parempi kuin Maisalla, joka erotti jo eri rapusta asti, kuka talon lapsista oli pessyt aamulla hampaansa ja kuka oli vain vähän sörkkinyt etuhampaitaan vanhempia hämätäkseen.

– No? kysyin viimein, kun hiljaisuutta oli kestänyt sietämättömän kauan.

– Tunnistan kuusi ja minuutistan kaksikymmentäneljä, se vastasi.

Vaihdoimme Roni-Tonin ja Maisan kanssa hölmistyneitä katseita.

Hirmunen kurkisti suuren, sinisenä värisevän lehden takaa ja huokaisi. Samassa sen turkkiin muodostui suuri kellotaulu, joka näytti kahtakymmentäneljää yli kuusi.

Aloin hekottaa. Maisakin nauroi. Roni-Toni ei vielääkään ymmärtänyt.

– Minä putosin, hän totesi.

– Sinähän olet ollut maassa koko ajan, Hirmunen pohti ja haukotteli leveästi.

– En ole maassa vaan ihan pirteä. Mutta sinä näytät siltä, että tarvitset lisää unta, Roni-Toni huomautti.

Hikisukka Hirmunen nappasi tassuunsa yhden lehden ja loikkasi muutamalla pompulla maahan esittelemään sitä meille. Kyykistyimme tutkimaan sinistä lehteä. Se oli kaunis ja hehkuva, melkein kuin sen sisällä olisi hohtanut himmeä valo.

– Kyllä tämä jokin lankajohto on, Maisa totesi ja nuuhkutti itsekin lehteä. Katsoimme häntä odottavasti, mutta hän pudisti päätään.

– En ole ikinä haistellut vastaavaa. Tässä on jännä, samettinen haju, Maisa jatkoi ja haukotteli lähes yhtä makeasti kuin Hirmunen hetkeä aiemmin.

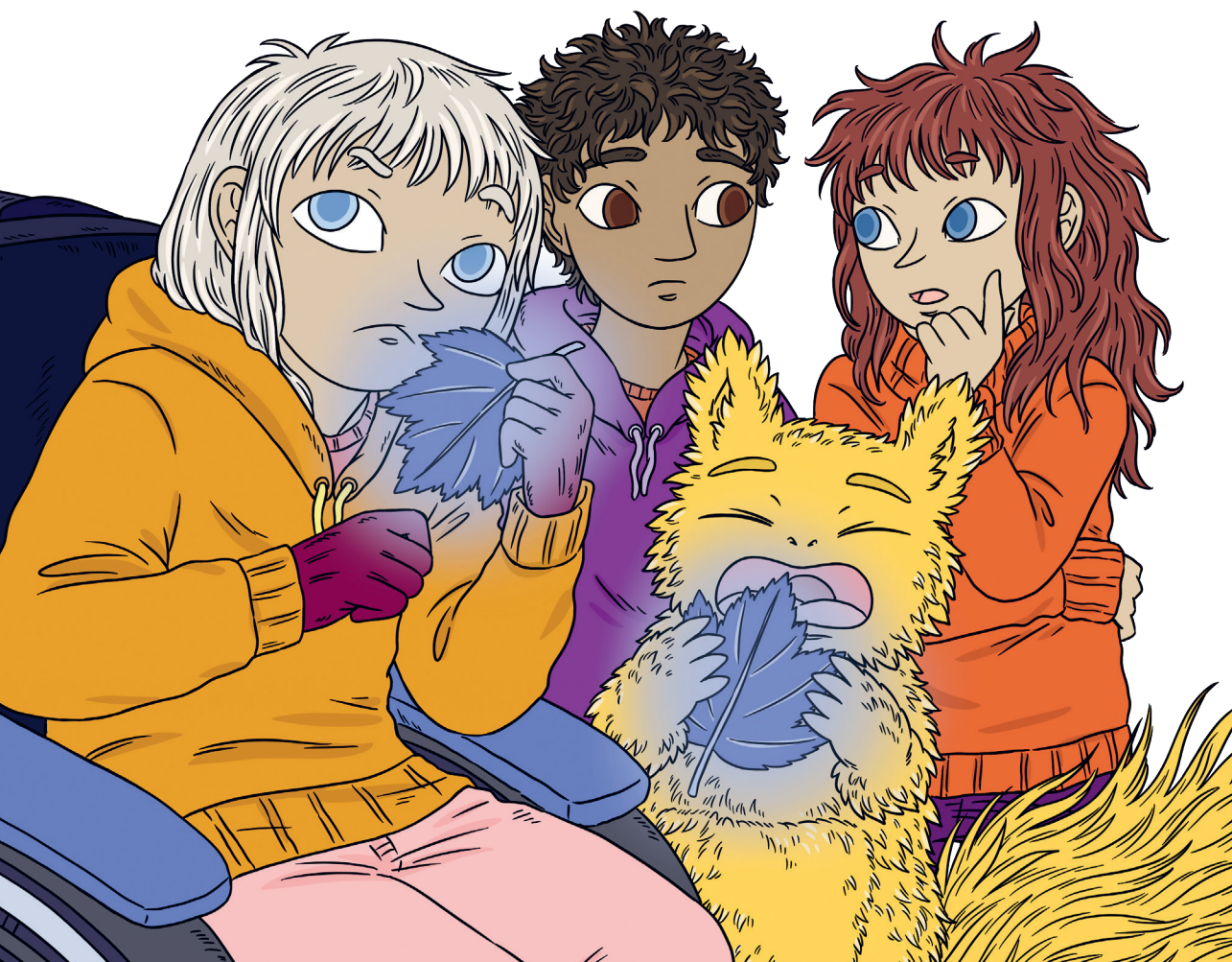
– Sinäkin olet päikkäreiden tarpeessa, totesin Maisalle. Oli kummallista, että heitä väsytti näin jännittävällä hetkellä.

– Tämä on selvästi Stop Secretin heiniä, Maisa totesi vakavana.

– Onhan meillä evästyksenä muutakin kuin puuta heiniä? Hirmunen kysyi ja nojasi vaahteraan.

– Voileipiä totta kai, sanoin ja taputin reppuani ylpeänä.

– Tämän päivän erikoisuus on tilli-kinuski-oliivitäyte.

Hirmunen hyrisi onnesta, mutta Maisa ja Roni-Toni eivät vaikuttaneet aivan yhtä ilahtuneilta.

– Ei huolta, tein teille vähän tylsemmät leivät. Niissä on vain maapähkinävoita.

Kaksikko näytti yhä epäluuloiselta ja odotti jatkoa.

– Ai pelkkää päämahkinaa? Hirmunen kysyi pettyneenä ja haukkasi palasen sinistä lehteä.

– No, saatoin lisätä hieman vihreää currytahnaa ja aivan pikkuisen piparminttujäätelöä, kuiskasin, mutta kultainen kaverimme ei kuunnellut.

– Tsipi, tsipi! Auttaa saa! se huudahti ja kellahti kumoon sininen lehti suussaan. Hirmusella oli tapana nukahtaa yllättäen, mutta tämä oli erilaista. Yksikään karva sen kehossa ei heilunut. Oliko sininen lehti myrkytetty?

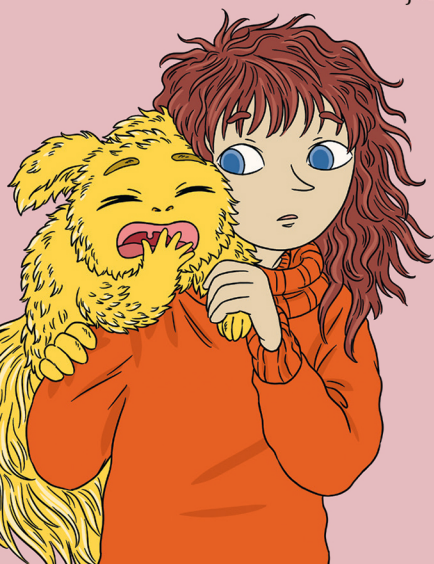
– Meidän on pidettävä Stop Secretin hätäkokous! Maisa huudahti.

VAROKAA PUTOAVAA ARTISUKKAA!

Stop Secret -poppoon syysretki saa kummallisen käänteän,
kun Hikusukka Hirmunen haukkaa sinistä puunlehteä
ja joutuu unen vangiksi. Kuka satuolennon on kaapannut,
ja voiko sinistä unta vastaan taistella vihreiden
vihannesten avulla? Hilla ja ystävät tarttuvat rohkeasti
yököttäviin lankajohtoihin, jotka vievät heidät
aina Kyöpelivuorelle asti.

Pakahduttavan pöhkön **STOP SECRET** -lastenromaanisarjan
ensimmäinen osa Hikusukka Hirmunen sai
Runeberg Junior 2024 -kunniamaininnan.
Neljännessä osassa sinisinä hehkuvat syksyn lehdet
johdattavat salaperäiseen seikkailuun!

www.tammi.fi

L84.2

ISBN 978-952-04-8690-7

